

**RAYMOND
KHOURY**

**ĎÁBLŮV
ELIXÍR**

RAYMOND KHOURY v DÁBLŮV ELIXÍR

2012

Copyright © 2011 by Raymond Khoury
Translation © 2012 by Hana Pernicová
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE DEVIL'S ELIXIR,
vydaného nakladatelstvím Dutton, New York 2012,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba a obálka: ≍ Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2012

ISBN 978-80-7303-732-1

*Mojí milované mamince,
protože vím, že jí to pokaždé vyvolá úsměv na tváři.*

*Existuje podvědomá obava, že o jistých věcech by se raději nemělo vědět
a že klást jisté otázky je pro člověka příliš nebezpečné.*

Carl Sagan

Bud' se kolosálně plete, nebo jednou bude pokládán za Galilea 20. století.

Dr. Harold Lief v diskusi o díle dr. Iana Stevensona
v medicínském periodiku *Journal of Nervous and Mental Disease*

I

DURANGO, MÍSTOKRÁLOVSTVÍ NOVÉ ŠPANĚLSKO (NYNĚJŠÍ MEXIKO)

1741

Když se vidiny rozplynuly a unaveným očím se podařilo znovu zaostřit pohled, přepadla Álvaro de Padillu hrůza.

Jezuita přemítal, do jakého světa se to vynořil, a ta nejistota ho zároveň děsila i podivně rozjařovala. Slyšel, jak se mu hrdlem namáhavě dere přerývaný dech, a ve spáncích mu tepalo. Snažil se uklidnit. Okolní svět pozvolna nabíral tvar a napětí polevovalo. Přejel prsty po slaměné rohoži a potvrdil si, že se ze své pouti vrátil zpátky.

Vtom ucítil na tvářích cosi nepatřičného. Osahal si je a zjistil, že jsou mokré od slz. A vzápětí si uvědomil, že cítí vlhko i zespodu, jako by neležel na suchém lůžku, ale v kaluži. Udivilo ho to. Napadlo ho, že si nejspíš propotil záda sutany, ale pak poznal, že má zmáčená i stehna a celé nohy, a už si nebyl tak jistý, že je to pot.

Nedokázal si v hlavě srovnat, co se s ním dělo.

Pokusil se posadit, ale veškerá síla ho opustila. Jakmile nadzvedl hlavu z rohože, změnila se v olovo, a tak se vzdal a sklesl zpátky na lůžko.

„Zůstaň klidně ležet,“ řekl mu Eusebio de Salvatierra. „Tvoje mysl i tělo potřebují čas na zotavenou.“

Álvaro zavřel oči, ale šoku se nezbavil.

Kdyby to nezažil na vlastní kůži, jakživ by tomu neuvěřil. Ale stalo se a bylo to zneklidňující, děsivé a... úžasné. Napůl se bál i jen na to pomyslet, ale zároveň zoufale toužil prožít to znovu, hned teď, okamžitě, vydat se zpátky do nepředstavitelná. Jenže jeho disciplinované já rychle zadupalo tu šílenou touhu do země a nasměrovalo ho na správnou cestu, které zasvětil svůj život.

Pohlédl na Eusebia. Jeho kněžský druh se usmíval; byl živoucím vtělením poklidu.

„Vrátím se za hodinku za dvě, až trochu nabereš sílu,“ povzbudivě Álvarovi pokývl. „Napoprve sis vedl skvěle, příteli. Namouduši skvěle.“

Álvaro pocítil, jak se mu nitrem znovu plíží strach. „Cos to se mnou prováděl?“

Eusebio na něj zkoumavě upřel pohled svých andělsky mírumilovných očí a pak zadumaně sraštil čelo. „Bojím se, že jsem otevřel dveře, které už nedokážeš zavřít.“

Už uběhlo hodně přes deset let ode dne, kdy společně přicestovali sem do *Nueva España*, Nového Španělska – vysvěcení kněží Tovaryšstva Ježíšova, vyslaní svými kastilskými představenými, aby pokračovali v dlouhé tradici zakládání misíí v nezmapovaných územích a zachraňovali nebohé duše domorodců před tmářskou nevědomostí a hříšnými pohanskými způsoby.

Byl jim svěřen náročný, ale nijak neobvyklý úkol. Kráčeli ve šlépějích konkvistadorů a františkánských, dominikánských a jezuitských misionářů, kteří se vydávali na dobrodružnou pouť do Nového světa už dvě stě let. Po letech válčení a vzpour se hodně domorodých kmenů podvolilo kolonizátorům a převzalo kulturu Španělů a míšenců. Pořád ale zbývala spousta práce a mnoho dalších kmenů, které bylo třeba obrátit na pravou víru.

S pomocí prvních konvertitů vybudovali Álvaro a Eusebio svou misii ve svěžím lesnatém údolí skrytém hluboko v proláklínách pohorí Sierra Madre Occidental, v samém srdci území indiánského kmene Wixáritari. Postupem času se misie rozrůstala. Ke kongregaci se přidávalo čím dál víc drobných komunit žijících osaměle v různých koutech divokých hor. Álvaro a Eusebio k domorodcům přilnuli. Pokřtili jich celé tisíce. Na rozdíl od františkánů, kteří od indiánů očekávali, že

přijmou evropský životní styl a hodnoty, se oba řídili jezuitskou tradicí, jež domorodcům dovolovala ponechat si mnohé předkoloniální tradice. Učili je používat pluh a sekeru, ukázali jim, jak zavlažovat půdu a chovat domácí zvířata, a seznámili je s novými plodinami, takže jim usnadnili obživu a získali si jejich vděčnost a úctu.

Hodně pomáhalo i to, že na rozdíl od přísného a ve všem všudy precizního Álvara byl Eusebio srdečný a družný. Svými bosýma nohama a prostým zevnějškem si u domorodců vysloužil přezdívku „chudás“ a navzdory Álvarovým námitkám ji přijal a radoval se z ní. Svou skromností, příkladným životem a hloubavostí, které byly v dokonalém souladu se zásadami, jež hlásal, si indiány získal. Navíc ho záhy obestřela pověst divotvůrce.

Zrodila se, když v období sucha, které ohrožovalo nadcházející sklizeň, doporučil uspořádat procesí k misijnímu kostelu provázené modlitbami a kajicnickým sebedmrskáním. Zakrátko se dostavily mohutné lijáky, zbavily domorodce strachu a úroda byla nakonec bohatší než kdy jindy. Zázrak se opakoval několik let poté, když kraj naopak trpěl mimořádnými dešti. Pohromu zažehnala podobná kúra a Eusebiova pověst nabírala na síle. A zároveň se mu postupně otevíraly dveře.

Dveře, které radši měly zůstat zavřené.

Jak se s ním zprvu odtažití domorodci sbližovali, Eusebia čím dál víc přitahoval jejich svět. Misijní práce se změnila v pouť otevřené mysli za novým poznáním. Pouštěl se na smělé výpravy hluboko do lesů a kaňonů hrozivých hor, odvažoval se do míst, kam před ním žádný Evropan nevstročil, a setkával se s kmeny, které cizince obvykle vítaly hrotem šípu či oštěpu.

Z poslední výpravy se nevrátil.

Když od jeho zmizení uplynul téměř rok, začal se Álvaro bát nejhoršího. Posbíral hrstku příslušníků kmene a vypravil se ztraceného přítele hledat.

A tak se stalo, že se teď spolu ocitli tady, u ohýnku před doškovou kmenovou *xirixi* – tradičním příbytkem boha – a diskutovali o nemožném.

„Připadá mi, že si z tebe udělali něco jako velekněze, anebo se pleťu?“

Álvaro se ještě nevzpamatoval ze svého zážitku. I když se mu po jídle vrátilo trochu síly a oheň ho zahřál a usušil mu sutanu, krajní rozrušení ho neopouštělo.

„Ukázali mi toho víc, než dokážu ukázat já jim,“ odvětil Eusebio.

Álvaro vytřeštil oči. „Při Bohu všemohoucím, vždyť ty přebíráš jejich způsoby, jejich kacířské nápady!“ Vypadal zděšeně. Předklonil se a nakrabatil čelo. „Poslyš, Eusebio, musíš s tím šílenstvím okamžitě přestat. Musíš odtud odejít a vrátit se se mnou do misie.“

V Eusebiovi při pohledu na přítelův výraz zatrnulo. Jistě, byl rád, že ho zase vidí, a rád se s ním podělil o svůj objev. Přistihl se ale, že přemítá, jestli neudělal obrovskou chybu.

„Je mi líto, ale nemůžu,“ odpověděl klidným tónem. „Zatím ještě ne.“

Nemohl příteli vykládat, že se od zdejších lidí má pořád co učit. O věcech, o nichž se mu nikdy ani nesnilo. Pomalu a klopotně, navzdory svým předsudkům a hluboce zakořeněné víře se dopracoval k překvapivému odhalení, jak silné je pouto, které domorodce spojuje se zemí a ostatními živými tvory, ale také s různými druhy energie, která ze země vyzářuje. Rozprávěl s indiány o stvoření světa, o ráji a Adamově pádu. Pověděl jim o proměně Boha v člověka a o pokání. A oni se s ním na oplátku podělili o své představy. Užasl nad nimi. Podle jeho hostitelů se svět smrtelníků a mystická záhrobní říše prolínaly. To, co jemu připadalo normální, se jim zdálo nadpřirozené. A co oni považovali za normální a pravdivé, bylo pro něj magií.

Zpočátku.

Teď už změnil názor.

Objevil, že divoši jsou vznešení.

„Užíváním jejich posvátných lektvarů se mi otevřely nové obzory,“ vysvětloval Álvarovi. „To, cos právě zažil, je jen začátek. Nemůžeš přece čekat, že se k takovému odhalení otočím zády.“

„Musíš,“ stál si na svém Álvaro. „Musíš se vrátit se mnou. Dřív, než bude pozdě. A už o tom nikdy nesmíme mluvit.“

Eusebio užasle svraští čelo. „Nemluvit o tom? Přemýšlej, Álvaro. Musíme o tom mluvit víc než o čemkoli jiném. Potřebujeme to prostudovat, pochopit a ovládnout – abychom tu zvěst mohli odvézt domů a podělit se o ni s našimi lidmi.“

Álvarovi prolétlo tváří leknutí. „Odvézt ji domů?“ Vyplivl ta slova jako jed. „Ty chceš lidem vykládat o tom... o tom rouhačství?“

„Z toho rouhačství může vzejít osvícení.“

Álvaro se rozzuřil. „Eusebio, varuji tě,“ zavrčel. „Tím elixírem do tebe zaťal pařáty ďábel. Hrozí ti věčné zatracení, bratře, a já nebudu nečinně přihlížet. Nenechám peklu propadnout tebe ani žádného jiného souvěrce. Potřebuješ zachránit.“

„Já už jsem prošel nebeskou branou, příteli,“ odvětil s klidem Eusebio. „A je odtamtud úchvatná vyhlídka.“

Álvarovi trvalo pět měsíců, než se dočkal odpovědi na vzkaz, který poslal arcibiskupovi a místokráli v Mexico City, a shromáždil výpravu. Když se v čele svojí malé armády vydal zpátky do hor, panovala už zima.

Oddíl složený ze Španělů a indiánů ozbrojených mušketami a luky stoupal drsnými příkrými stezkami v podhůří, hustě zarostlými pichlavým křovím. Zimní voda rozdrásala pěšiny klikatící se členitým horským masívem a vymlela v nich hluboká koryta plná kamení. V cestě bránily spadané větve. Álvarovým lidem se dostalo varování před pumami, jaguáry a medvědy, kterými se prý celý kraj hemží, ale jedinými živými tvory, na které narazili, byli nenasytí supi vznášející se nad nimi v předtuše krvavé hostiny a škorpióni, kteří je strašili v přerývaném spánku.

Jak stoupali výš a výš, dotírala na ně čím dál hůř zima. Španělé zvyklí na mnohem teplejší klima ji snášeli těžce. Den po dni zápolili s mokkými skalnatými srázy a noci trávili pod širým nebem, schoulení kolem opečovávaných ohniček. Plahočili se kilometr za kilometrem, až se konečně přiblížili k hustému lesu kolem osady, v níž Álvaro zanechal Eusebia.

Ke svému překvapení našli pěšiny vinoucí se mezi stromy zabarikádované mohutnými kmeny, které očividně pokáceli domorodci. Velitel oddílu dostal strach z léčky; nařídil zpomalit tempo, a prodloužil tak jejich trápení. S nervy napjatými k prasknutí a očima na stopkách se celé dny kradli příšeřím pod korunami ponurých borovic. Po třech týdnech námahy a utrpení nakonec dorazili k osadě.

Byla opuštěná.

Celý kmen i Eusebio byli pryč.

Álvaro se nevzdal. Pobízel své lidi dál, domorodí stopaři je vedli po stopách kmene horskými kaňony, až čtvrtého dne došli k hluboké rokli *barranca*, na jejímž dně se řítí divoká říčka. Cesta donedávna překónávala rokli pomocí dřevěného můstku zavěšeného na lanech.

Ted' byl přerézáný.

Jinudy se přejít nedalo.

Álvaro zíral na provazy visící ze skály dolů a cloumal jím vztek a zoufalství.

Svého přítele už nikdy nespatriil.

II

MEXIKO PŘED PĚTI LETY

„Z máčkni tu zatracenou spoušť a zdekuj se,“ vyšťekl mi Munro do sluchátka. „Musíme vypadnout. HNED!“

Jako bych to sám nevěděl.

Těkal jsem očima kolem sebe. Zrovna kolem mě hvízdly tři kulky a celá usedlost se otřásala úpornou zuřivou palbou. Pak se z mojí komunikační sady ozvalo tupé žuchnutí a sten plný bolesti a já pochopil, že další operativec z našeho osmičlenného týmu je odepsaný.

Tělo mi zdřevěnělo, jak ve mně soupeřily protichůdné instinkty. Zalétl jsem pohledem zpátky k muži skrčenému vedle mě. S úděsem shlížel na velkou krvácející ránu ve svém stehně, obličej se mu leskl potem, rty se mu třásly a třeštil oči, jako by tušil, k čemu se schyluje. Sevřel jsem pistoli pevněji. Cítil jsem, že mi ukazováček nerozhodně vibruje na spoušti, jako by byla rozžhavená doruda.

Munro měl pravdu.

Musíme odtud vypadnout, než bude pozdě. Jenže...

Stěnami kolem otřásla další střelba.

„Kvůli tomu jsme sem nepřišli,“ zachrčel jsem do mikrofonu s očima přilepenýma na své zraněné kořisti. „Musím se pokusit...“

„...o co?“ odsekl Munro. „Vynést ho ven? Stal se z tebe Superman?“ Ve sluchátkách zarachotila dlouhá salva, zaútočila mi na ušní bubínky jako sbíječka, a pak se zase ozval jeho zuřivý hlas. „Doraž toho zmrda, Reilly. Udělej to! Slyšel jsi, na čem maká. Meth proti tomu bude

čajíček, něco jako aspirin,‘ vzpomínáš? Takovýho grázla chceš šetřit? Necháš ho klidánko plavat a myslíš si, že tím prospěješ světu? Já si to teda nemyslím. Nevezmeš si to na svědomí a já taky ne. Přišli jsme sem splnit úkol. Dostali jsme rozkazy. Jsme ve válce a on je nepřítel. Tak přestaň kecat o tom, co je správný, odpráskni toho hajzla a padej odtamtud. Dýl čekat nebudu.“

Jeho slova mi ještě duněla v lebce, když zadní stěnu laboratoře pokropila další smršť kulek. Všude pršely třísky a střepy. Vrhł jsem se k zemi a vmáčkł se za jednu laboratorní skříňku. Sjel jsem pohledem zpátky k vědci. Munro měl zase pravdu. Nepřipadalo v úvahu, že bychom ho mohli vzít s sebou. Kvůli jeho zranění. Kvůli té hotové armádě kokainem vybuzených *banditos*, která nám šla po krku.

Hergot, takhle to dopadnout nemělo.

Měla to být rychlá, chirurgicky čistá akce. Pod rouškou tmy jsme se já, Munro a šest dalších, bojovými střety zocelených chlapů z úderného týmu OCDE – ta zkratka označovala Zvláštní jednotku pro boj s organizovaným drogovým zločinem, společný federální projekt jedenácti agentur, mezi něž patřila moje FBI i Munroův Úřad pro potírání drog neboli DEA – měli vplížit do usedlosti, najít McKinnona a dostat ho odsud. Přesněji řečeno, dostat odsud jak jeho osobně, tak i jeho výzkum. Přímočará akce, hlavně pokud šlo o vniknutí dovnitř. Situaci zkomplikovalo, že povel k akci přišel po McKinnonově nečekaném telefonátu narychlo. Neměli jsme dost času na plánování a o té vzdálené drogové laboratoři jsme sehnali všehovšudy útržkovité informace. I tak jsem ale věřil, že máme slušnou šanci. Předně jsme měli dobré vybavení – samopaly s tlumičem, noktovizory, kevlarové vesty a průzkumný bezpilotní letoun, který hlídkoval nad námi. V náš prospěch mluvil moment překvapení. A za ty čtyři měsíce od příjezdu do Mexika jsme si zatraceně dobře vedli při nájezdech na jiné laboratoře.

Rychle dovnitř a zase ven, hladce a čistě.

Při cestě dovnitř šlo všechno jako po drátkách.

Pak na nás McKinnon na poslední chvíli vyrukoval s překvapkem, Munro vypěnil, McKinnon schytl ránu do stehna a cesta ven se zasekla.

Zaslechl jsem zběsilé hulákání ve španělštině. *Banditos* se přibližovali.

Musel jsem jednat. Ještě chvilku, a zajmou mě. Nedělal jsem si iluze, co by mě čekalo. Mučení nejdrsnějšího kalibru. Zčásti kvůli informacím, zčásti pro zábavu. Pak by vytáhli řetězovou pilu a natočili na video, jak mi uříznutá hlava padá do klína. A co hůř, moje ušlechtilá smrt by byla zcela zbytečná. McKinnonova práce by přežila. A podle všeho by se dočkala neblahé proslulosti.

Ve sluchátkách zapraskalo a Munroův hlas se mi zaryl hluboko do lebky. „Fajn, tak to teda podělej. Bereš si to na triko, kámo. Já padám.“

A v tu chvíli mi přeskočilo.

Jako by pudové odhodlání přežít obešlo oklikou veškeré moje vrozené zábrany, odsunulo bokem všechno, co ke mně jakožto lidské bytosti neodmyslitelně patří, a ujalo se vlády. Pozoroval jsem se jakoby zvnějšku, jak plynulým gestem robota zvedám ruku, mířím přímo mezi McKinnonovy zděšené oči a tisknu spoušť.

Vědci odlétla hlava dozadu a skříň za ním ztropila tmavá hmota. Pak se zhroutil na bok v bezvládnou hromádku masa a kostí.

Zajišťovací rána nebyla potřeba.

Věděl jsem, že je konec.

Nekonečně dlouhou vteřinu jsem na mrtvého zíral, než jsem zachrčil do mikrofonu: „Jdu ven.“ Zhluboka jsem se nadechl, vyškubl pojistku ze dvou zápalných granátů a obloukem je hodil po těch *pistoleros*, co mě honili. Vymrštil jsem se na nohy, spustil za sebou palebnou clonu a hnál se k východu. V zadních dveřích laboratoře jsem se zastavil, na posledy se ohlédl a pak jsem se vyřítil ven přesně ve chvíli, kdy místnost za mými zády vybuchla v plamenech.

III

LOS ANGELES, KALIFORNIE PŘED ŠESTI MĚSÍCI

Hank Corliss seděl ve své rohové kanceláři ve dvacátém patře federální budovy Edwarda R. Roybala, upíral oči na monitor a přemítal si v hlavě nejčerstvější informaci, kterou vydoloval. Pak se opřel, otočil se na židli tváří k oknu a zamračil se na svoje roztřesené prsty.

Je to on.

Už zase.

Zaťal vši silou pěsti a několikrát se dlouze, zhluboka nadechl, aby udržel na uzdě vztek, který jím cloumal.

Musím něco udělat.

Musím s tím skoncovat.

Musím se postarat, aby za to zaplatil.

Klouby mu zbělely.

Corliss – zvláštní agent pověřený vedením terénního úřadu DEA v Los Angeles a výkonný ředitel zvláštní jednotky OCDE – se otočil k plazmové obrazovce na polici naproti pracovnímu stolu. I po čtyřech dnech éter vytrvale bzučel zprávami o nejnovějším přepadu. Donekonečna opakované smyčky, v nichž se kabelové televize tak vyžívají, už stihly zdegenerovat do ještě bezobsažnějších šotů o podružných okolnostech.

Unaveně si povzdechl a změnil polohu, protože se mu v páteři probudila stará známá bolest. Zavřel oči, pokusil se ji potlačit a vrátil se k úvahám o tom, co se právě dočetl.

K útoku došlo na pobřeží kus od Corlissova úřadu, v Schultesově institutu etnické medicíny. Supermoderní výzkumné středisko, shlížející na vlny oceánu necelých padesát kilometrů severozápadně od Santa Barbary, se zaměřovalo na vývoj nové léčby nejrozmanitějších chorob – přesněji řečeno na znovuobjevování starých léčebných postupů, na které moderní civilizace zapomněla. Tamní výzkumníci – lékaři, farmakologové, botanici, mikrobiologové, neurobiologové, lingvisté, antropologové, oceánografové a mnozí další – putovali po celém světě. V roli „bioprospektorů“ vyhledávali izolované domorodé kmeny, pobývali u nich a vlichocovali se medicinmanům s nadějí, že z nich vyloudí starobylé medicínské postupy předávané z generace na generaci. Institut zaměstnával světovou extratřídu akademiků, kteří byli ostřílenými cestovateli a dobrodruhy a zároveň vynikajícími vědci; byli to praví Indiana Jonesové a znalost metod přežití se jim hodila při putování nitrem amazonských deštných pralesů i při šplhání do vysokohorských výšek v řídkém vzduchu And.

Onoho osudného pondělí jim moc nepomohla.

Kolem desáté hodiny dopoledne projely branou institutu dva sportovně užitkové vozy. Vrátného, který měl zrovna službu, skolil výstřel. Vozy nerušeně pokračovaly v jízdě a zastavily před jednou z hlavních laboratoří. Dovnitř s mrazivým klidem vpochodovalo šest ozbrojenců, zasypalo místnost palbou z krátkých samopalů, popadlo dva výzkumníky a odvěklo je. Cestou ven náhodou narazili na dalšího hlídače z ostrahy. V přestřelce, která se strhla, přišel o život a spolu s ním ještě jeden z místních pracovníků, který se přichomýtl do křížové palby. Tři další utrpěli zranění, z toho jeden vážné.

Únosci a jejich oběti zmizeli. Zatím nepřišla žádost o výkupné.

Corliss ji ani nečekal.

Podle prvních dohadů detektivů, kteří na místo činu dorazili, stáli za únosem a krveprolitím drogoví dealeri. Corliss souhlasil. Vědce se specializací těch dvou unesených neodvlékají z jejich laboratoří v dešti kulek firmy Pfizer nebo Bristol-Myers. Zvlášť když dotyční oplývají znalostmi, které jsou neocenitelné v džungli obchodů s ilegálními narkotiky.

Džungli, která se den ode dne mění, a ne k lepšímu.

Zpočátku byla poptávka hlavně po lidech se správnými technickými dovednostmi, aby pomohli s masovou výrobou oblíbených syntetických drog. V kurzu byli chemici schopní vyrobit například metamfetamin z výchozího efedrinu či pseudoefedrinu, aniž přitom vyletí i s varnou do povětří. Vzhledem ke zpřísněné regulaci, která k žalu smečky lobbistů velkých farmaceutických firem zkomplikovala obchodování se základními chemickými ingrediencemi, bylo potřeba najít alternativy. Corliss si vzpomínal, jak se před lety, když vedl terénní úřad DEA v Mexico City, účastnil zatýkání jednoho amerického chemika v Guadalajaře. Ten muž, zahořklý učitel chemie vyhozený z práce, pracoval pro drogové kartely a vydělal si jmění tím, že vymyslel, jak s pomocí legálních, běžně dostupných chemikálií získat výchozí látku pro výrobu metamfetaminu prakticky z ničeho. Zaměstnanecké výhody – peníze na ruku, ženy, alkohol a samozřejmě i drogy – představovaly dodatečný bonus, kterému rozhodně nemohlo konkurovat známkování písemných prací a odrážení vystřelovacích nožů na střední škole, kde dřív učil.

Později se ukázalo, že kromě vývoje a výroby drog jsou vědci neocenitelní i při vymýšlení neotřelých způsobů, jak je pašovat přes hranice. Jeden z Corlissových úderných týmů nedávno zachytil dodávku bolivijské bramborové kaše v prášku. Vědeckým expertům agentury trvalo několik týdnů, než zjistili, že do ní byly chemicky vpraveny dvě tuny kokainu. Měsíc nato odhalili jinou zlatou žílu v podobě zásilky sojového oleje.

Chemikálie mají netušené skryté vlastnosti.

Vynést je na světlo a originálním způsobem využít představuje pro kartely obrovskou šanci – a miliardové zisky.

Proto ten hlad po špičkových mozcích s technickým nadáním.

Proto ty únosy.

Prozatím se vyšetřovatelé prakticky neměli čeho chytit. Nezatkli žádné podezřelé a ze záběrů bezpečnostních kamer a líčení svědků se dozvěděli všehovšudy to, že pachatelé byli běloši a nápadně svalnatí. Tím to končilo, protože únosci měli látkové obličejové masky a čepice. Jeden svědek přece jen přišel s něčím navíc, když je popsal jako „týpky z motorkářských gangů“. Samo o sobě to neznamenal žádný velký průlom a už vůbec ne v jižní Kalifornii, kde je motorkářských gangů jako naseto a skoro všechny jedou v drogových kšeftech – vždyť právě

ony odstartovaly celé to metamfetaminové šílenství. Bylo to však důležité z jiného důvodu.

Dnes už se totiž hraje podle nových pravidel.

Během posledních deseti let převzaly prakticky všechny obchody na území Spojených států mexické kartely a vnesly do něj nebývalou míru surového násilí. Nespokojily se s odvěkou rolí hlavního zásobovatele marihuanou, ale dramaticky rozšířily a posílily svůj vliv. Došlo k tomu po takzvané „válce s drogami“, v níž se několik po sobě jdoucích amerických vlád zaměřilo na kolumbijské dodavatele a prakticky zdecimovalo jejich aktivity v Karibiku a na jižní Floridě. Vzniklou mezeru zaplnili právě Mexičané. Začali tím, že od znechucených Kolumbijců převzali distribuci kokainu. Pak se vypracovali na vyšší úroveň. Z najaťých podřadných pašeráků se změnili v šéfy a přebírali distribuční síť. A nestačilo jim, že do Spojených států pumpovali koks a heroin. Razili cestu i drogám budoucnosti – těm, které se dají vyrobit kdekoli a jimž mohou uživatelé holdovat, aniž na sebe přivolají přílišné potíže. Byly to právě mexické kartely, které pochopily potenciál metamfetaminu a změnily ho z obyčejné motorkářské drogy oblíbené v údolích severní Kalifornie v největší a nejrozšířenější problém, jemuž soudobá Amerika čelí. A brzy měly následovat další syntetické drogy – snadno spolknutelné pilulky, u kterých není nutné párat se s nešikovným nádobíčkem.

Mexické kartely se ujaly vůdčí role a z motorkářských gangů, stejně jako z gangů vězeňských a pouličních, si po celé Americe nadělaly pěšáky. Když DEA naposledy aktualizovala svou evidenci, zjistila, že kartely operují ve více než dvě stě padesáti městech po celé zemi. Měly dlouhé prsty, nezkrotné ambice a bezmeznou drzost. Ani nemrkly okem, když proti nim americká vláda prakticky zahájila válku – nevyhlášenou válku, která má na životy Američanů mnohem větší dopad než války vedené v pouštích tisíce kilometrů na východ.

Válku, která Corlisse poznamenala hlubokými jizvami.

Jizvami, na něž jaktěživ nezapomene.

Mementa oné příšerné noci v Mexiku spolu s tepavou bolestí v páteři vystrkovala růžky v nejnevítanějších chvílích.

K hypotéze, že za krvavým únosem vědců stojí některý mexický kartel, přispívala i skutečnost, že DEA a další agentury podstatně pokro-

čily v likvidaci stovek metamfetaminových laboratoří po celých Státech. Tím vytlačily výrobu za jižní hranici a narkobaroni si daleko mimo dosah mexických úřadů vybudovali superlaboratoře, v nichž se schopnosti zmizelých vědců mohly uplatnit daleko snáz. Navíc k takovému únosu nedošlo poprvé. Zmizeli i jiní výzkumníci. Ve čtyřech dalších, navzájem nesouvisejících případech byli ve Střední a Jižní Americe uneseni chemikové, kteří tam pracovali v terénu pro velké farmaceutické koncerny. Nikdo nepožádal o výkupné a zmizelé už nikdy nikdo neviděl. Pak útoky nabraly spád. Došlo ke dvěma dalším případům, tentokrát na Corlissově straně hranic: Vysokoškolský profesor v El Pasu, zhruba před rokem. A několik měsíců poté další, kterého jednou časně ráno unесли i s jeho asistentem z laboratoře na okraji Phoenixu.

A teď tohle.

Úder Corlissovi přímo pod nosem, v jeho rájónu.

Surová vražedná střilečka na idylickém úseku pacifického pobřeží.

Střilečka, která upoutala Corlissův zájem dokonce mnohem víc, než bylo u šéfa místní pobočky DEA za daných okolností přirozené.

Věděl, že ten útok nespáchal jen tak nějaký narkobaron.

Podezíral Navarra od první vteřiny, kdy tu zprávu zaslechl. Na rozdíl od kolegů v DEA nikdy neskočil na povídačku, že Navarro přišel o život při krvavém vyřizování účtů uvnitř kartelu. Věděl, že ta bestie pořád žije, a jakmile si opatřil bližší údaje o specializaci obou vědců – stejně jako to udělal v předchozích případech –, ztratil poslední pochyby. Jejich práce obsahovala společný prvek a zapadala do schématu, které postřehl jediné on a nechal si ho pro sebe.

Až do téhle chvíle.

Raoul Navarro – El Brujo, čili šaman, vyznavač černé magie, čaroděj – jde pořád za svým cílem. Corliss si tím byl jistý.

Pálení v páteři sílilo.

Je čím dál zběsilejší, čím dál troufalejší a neopatrnější, pomyslel si.

Což znamenalo jedno z dvojího.

Ten parchant propadá zoufalství. Anebo má cíl na dosah.

Tak či onak, je to špatná zpráva.

Anebo možná... příležitost.

Příležitost pomstít se.

Po pomstě prahl Corliss ode dne, kdy si pro něj Raoul Navarro se svými muži přišel.

Zpocenýma roztřesenýma rukama otevřel šuplík a vyndal malou, neškodně vyhlížející umělohmotnou lahvičku. Vysypal si na dlaň pár kapslí, kradmo zalétl pohledem ke dveřím, aby se ujistil, že nikdo nepřichází a neuvidí ho, hodil si prášky do pusy a nasucho je spolkl. Zapíjet je nepotřeboval. Teď už ne – po všech těch letech, kdy se bez nich neobešel.

Neměl samozřejmě žádný důkaz, že za útokem v Schultesově institutu byl zrovna Navarro. A nemínil o svém podezření vykládat nahlas. To už před lety zkusil a věděl, že se o tom dodnes za jeho zády klábosí u kávovaru. Bylo mu jasné, že jeho kolegové a nadřízení nebudou ztrácet čas něčím, co jim připadá jako bludné představy člověka, který si zničil život – člověka, který se připravil o všechno, co mu bylo na světě nejdražší.

Na jejich mínění mu ale nezáleželo.

Věděl, že El Brujo stále žije. A stejně jako jindy – po většinu bdělého času i spánku – v něm při tom pouhém pomýšlení propukl uragán.

Znovu se zadíval na ztlumenou televizi. Otupěle přihlížel bůhvíkolikáté repríze pořád téhož zpravodajského šotu a přemýšlel o tom, nač byl u podobných útoků nejcitlivější – o utrpení a zkáze, kterou za sebou nájezd na institut zanechal. O čerstvých vdovách a sirotcích. O partnerech, rodičích a dětech unesených vědců, kteří se nejspíš nikdy nedozvědí, co se s jejich blízkými stalo. O nevinných lidech, kterým se navždy pokazil život.

Natáhl se po telefonu a zmáčkl tlačítko rychlé volby.

Jeho nejlepší agent přijal hovor okamžitě.

„Kde jste?“ zeptal se Corliss.

„V přístavu,“ ozvalo se. „Zrovna se chystám na schůzku s informátorem.“

„Načetl jsem si fakta o těch vědcích unesených z výzkumného stře-diska.“

„*Cabróni* se nám vymykají z rukou.“

„Nemyslím, že je to jen tak ledajaký *cabrón*,“ upřesnil Corliss.

Muž se na vteřinu odmlčel, než mu to došlo. „Myslíte, že je to on?“

„Určitě.“ Corliss si představil mexického drogového krále – a zaplavil ho příval bolestných vzpomínek, kterých se hned tak nezbaví.

Sevřel sluchátko v prstech, že ho div nerozdrtil. „Až skončíte, přijďte,“ řekl konečně. „Trochu jsem popřemýšlel. Možná existuje způsob, jak ho drapnout za pačesy.“

„To zní skvěle,“ odvětil Jesse Munro. „Do hodiny jsem u vás.“

SOBOTA

1

SAN DIEGO, KALIFORNIE SOUČASNOST

Dveřní zvonek cinkl krátce po deváté jednoho lenivého slunného sobotního rána.

Michelle Martinezová byla doma v kuchyni, vyndávala nádobí z myčky narvané tak, že to popíralo všechny fyzikální zákony, a poslouchala k tomu vypjatou závěrečnou pasáž z písničky „Under The Bridge“ od Red Hot Chilli Peppers linoucí se z rádia. Zvedla hlavu, předloktím si odhrnula kaštanovou ofinu, která jí umíněně padala do očí, a křikla směrem k obývacímu pokoji:

„Tome? Skočil bys otevřít, *cariño*?“

„Jasně, *alteza*,“ ozvalo se v odpověď z přední části domu.

Michelle se usmála, přes rameno zkontrolovala svého čtyřletého synka Alexe, který si hrál na zahrádce za domem, a vrátila se k uklízení příborů. V pozadí oplakával frontman kapely temnou éru, kdy trávil čas sháněním speedballu v losangeleském podsvětí. Tu písničku s neodbytným kytarovým intrem a důrazným závěrečným sborem měla moc ráda navzdory pocitům, které v ní probouzel text – jako bývalá agentka DEA až příliš dobře věděla, kolik bolesti a rozkladu se v prostředí drog skrývá. Ale ještě radši měla, když ji Tom takhle oslovoval – *alteza*, výsosti. Tolik se to k ní nehodilo, bylo to tak úplně mimo, že ji ta absurdnost pokaždé pobavila.

Obvykle ji tak říkal, když ho o něco požádala, a to se stávalo málokdy. Sice se k tomu ustavičně nabádala, ale ve skutečnosti existovalo

jen málo věcí, které by si nechtěla nebo neuměla udělat sama. Byla soběstačná jako manželka vojáka. Přesně tou bývala její matka a na Michelle se asi nesmazatelně podepsalo dětství strávené na základnách v Portoriku a New Jersey, kdy matku pozorovala. Právě samostatnost kombinovaná s železnou vůlí a nezávislým myšlením ji dostala do nej-různějších potíží – než pustila studia nadobro k vodě, vyhodili ji z pěkné řádky škol –, ale taky jí pomohla dát si pak život do kupy. Přece jen si dodělala střední školu a zužitkovala temperamentní povahu, ostrý jazyk a pár šrámů ze střetů se zákonem ve hvězdné, byť překotně ukončené kariéře tajné agentky Úřadu pro potírání drog.

Jenže mužští vás nemají rádi, když jim nedopřejete pocit, že se bez nich neobejdete. Asi nějaký pozůstatek z lovecko-sběračského pravěku. Tak jí to aspoň vysvětlovaly kamarádky, a popravdě řečeno, nebyly úplně vedle. Toma její občasné prosby viditelně těšily, ať už šlo o takovou maličkost jako otevřít dveře, nebo o něco většího a důvěrnějšího. Zrodila se z nich přezdívká *alteza*, kterou si Michelle časem tolik oblíbila. Dávala jí přednost před nejrůznějšími chlapsky drsnými přízvisky, jimiž ji kdysi, když ještě byla v DEA, obdařili kolegové agenti. *Alteza* zněla uchu mnohem příjemněji a tak trochu starosvětsky, romanticky. Kdykoli Tom to slůvko pronesl, cuklo jí v koutcích.

Teď jí ale úsměv dlouho nevydržel.

Než sbor vystřídal závěrečné kytarové sólo, zaslechla mnohem méně libý zvuk.

Místo Tomova hlasu se ozvalo něco jiného.

Dvě ostrá kovová lupnutí, jako by někdo nastřeloval šrouby do zdi. Jenže Michelle věděla, že tohle nastřelovací pistole není. Za svůj život měla dost příležitostí poučit se o fungování tlumičů, takže poznala ránu z opravdové zbraně.

Z takové, z níž se střílí kulkami, které zabíjejí.

Tom.

Vykřikla jeho jméno a okamžitě začala jednat, vedena instinkty i výcvikem a skoro bez rozmyšlení, jako by v ní nebezpečí smrti spustilo jakýsi Pavlovův reflex a ten přiměl její tělo k pohybu. Oči jí padly na velký kuchyňský nůž zastrčený v hromadě příborů. Vmžiku ho sevřela v dlaní, oběhla kuchyňskou linku a utíkala ke dveřím.

Dostala se k nim, právě když se v nich kdosi vynořil: muž s pistolí v ruce, navlečený v bílém overalu, černé čapce a černé natahovací masce, která mu zakrývala spodní polovinu obličeje od nosu dolů. Ve zlomku vteřiny pochytila pár hrubých poznávacích znaků – statný, se špatnou pletí a vojensky krátkým sestřihem –, ale především ji ohromilo různé odhodlání, které číselo z každého jeho gesta i očí. Zaskočila ho, protože se prakticky srazili, a tak se po něm vrhla, levou rukou odrazila pistolí a druhou ho ze strany bodla nožem do krku. Zděšeně vytřeštil oči. Rána čepelí mu stáhla z obličeje masku a odhalila černý knír, se kterým vypadal jako Fu Manchu. Z úst se mu vyřinula krev. Pustil pistolí, popadl nůž oběma rukama a chtěl si ho vytáhnout, jenže Michelle ho vmáčkla hluboko a čepel mu v krku držela pevně. Navíc mu asi přetřela karotidu, protože krev stříkala z rány jako vodotrysk, až pocákala celou zárubeň.

Michelle ani nenapadlo zbytečně otálet, zvlášť když v ní všechno křičelo, že ten chlap určitě není sám.

Nakopla chrčícího vetřelce do břicha, až odlétl ke stěně chodby – tak, aby se ocitl co nejdál od upuštěné pistole, která se povalovala lákavě blízko na zemi. Shýbla se pro ni, jenže vtom se na protějším konci chodby objevil další, v podobné masce a taky ozbrojený. Při pohledu na zkrvaveného parťáka sebou škubl, ulpěl zrakem na Michelle, zvedl zbraň a pevně ji stiskl obouruč. Michelle polapená v míridlech zkameněla. Dívat se smrti do tváře zrovna tady doma, v chodbičce u kuchyně... Jenže smrt se nedostavila. Útočník se neměl k činu, takže stihla skočit po upadlé pistolí, namířit a zasypat ho salvou. Ze zdí kolem něj se rozletěly třísky a omítka a muž couvl z dohledu. Slyšela ho hulákat: „Má bouchačku.“

Jsou tu ještě další.

Netušila kolik ani kde. Jedno ale věděla: Za domem je Alex. A je nejvyšší čas utéct odtud a dostat ho do bezpečí.

Mozek se jí roztočil do nejvyšších obrátek a upjal se k tomu jedinému cíli. Doběhla zpátky do kuchyně, schovala se za stěnou u dveří a napjala uši, aby přes bušení tepu slyšela, jestli se zepředu z domu neozvou nějaké zvuky. Teprve pak vyrazila. V těsném sledu vypálila do chodby tři rány, aby ty chlapy zmátla, přeběhla přes kuchyň a vyřítla se skleněnými posuvnými dveřmi ven, co jí nohy stačily.

Alex tam byl. Venku na trávníku pořádal s malou armádou figurek Ben 10 další ze svých velkolepých bitev. Michelle ani nezpomalila. Aniž vypadla z rytmu běhu, strčila si pistoli zezadu za pásek, popadla chlapcovu drobnou, stěží metrovou postavičku do náruči a utíkala dál.

„Ben,“ zaprotestoval, když mu hračka vypadla z ruky.

„Nemáme čas, prcku,“ vyhrkla bez dechu. Jednou rukou si ho k sobě tiskla za břicho, druhou za hlavičku.

Sprintovala přes trávník ke vchodu do garáže a až těsně u ní se ohlédla. Rozbušené srdce jí div nevyskočilo z hrudi. Uviděla jednoho z těch chlapů vycházet posuvnými dveřmi zrovna ve chvíli, kdy se jí povedlo garáž otevřít a vpadnout dovnitř. Zasařtrala za sebou klíčem v zámku a zamkla.

„Mami, co děláš?“

Alexovi se pohybovaly rty, ale Michelle ho nevnímala. Těkala pohledem sem tam, v hlavě jedinou myšlenku – utéct. „Vyrazíme si na projížďku, jo? Trochu se projedem.“

Rozrazila dokořán dvířka svého džípu Wrangler, strčila Alexe dovnitř a naskočila na sedadlo řidiče. Vůz parkoval zadkem k vyklápěcím vratům, která byla zavřená.

„Zalez dolů, zlato,“ poručila Alexovi a rázně i něžně zároveň ho vmáčkla na podlážku u vedlejšího sedadla. „Zůstaň tam. Budem si hrát na schovávanou.“

Zaváhal, nejistě se po ní podíval, ale nakonec se usmál.

„Tak jo.“

Zabořila se do sedadla a přinutila se oplatit mu úsměv. To už strkala klíčky do zapalování. Motor V6 chraplavě zakašlal a naskočil.

„Zůstaň tam dole, jo?“ Zařadila zpátečku, dupla na plyn a s hlavou otočenou dozadu pustila spojku.

Džíp se pozpátku prudce rozjel, prorazil garážovými vraty ven, až se kolem rozletěly kusy pryže a zprohýbaného plechu, a vyjel smykem na ulici. Michelle zahlédla před domem parkovat bílou dodávku. Dupla na brzdu. Džíp kvílivě zastavil a v té chvíli uviděla z předních dveří domu vybíhat dva muže, také v bílých overalech. Honem zařadila rychlost a odsvištěla s očima nervózně přilepenýma ke zpětnému zrcátku. Čekala, že bílá dodávka vyrazí za ní, ale k jejímu překvapení to neudělala;

zůstala stát a s narůstající vzdáleností se zmenšovala, dokud Michelle nestrhla volant doprava a neuhnula do boční ulice.

Prokličkovala mezi pomalejšími auty a na nejbližší křižovatce odbočila doleva, pak doprava a zase doleva. Cikcak se vzdalovala od domova, ustavičně pokukovala do zpětného zrcátka a hlodal v ní strach, co se asi stalo s Tomem. Neměla ponětí, jak na tom je, netušila, zdali vůbec ještě žije, ale musela mu pomoci, a to rychle. Hrábla do zadní kapsy, vytáhla telefon a namačkala 911.

Dispečerka se ozvala skoro okamžitě. „Tady 911, jakou pomoc potřebujete?“

„Chci nahlásit střelbu. Do našeho domu vtrhli nějací chlapi a...“ Michelle došlo, že je s ní v autě Alex a vykuleně po ní pokukuje zpod sedadla spolujezdce, a zarazila se uprostřed věty.

„Odkud voláte, paní?“

„Potřebujeme pomoc, jasné? Pošlete hlídkový vůz. A záchranku.“ Nadiktovala dispečerce adresu a dodala: „Pospěšte si, myslím, že mého přítele postřelili.“

„Jak se jmenujete, paní?“

Michelle pohlédla na Alexe, který na ni vytřeštěně zíral, a zaváhala, jestli odpovědět. Usoudila, že v tuhle chvíli nemají další informace smysl.

„Hlavně je tam pošlete co nejrychleji, ano?“

Zavěšila.

S divoce rozbušeným srdcem znovu zkontrolovala zpětné zrcátko a předjela další pomalý vůz. Po dodávce pořád nebylo ani stopy. Za chvíli se jí dech trochu zklidnil, pomohla Alexovi vyšplhat na přední sedadlo a připoutala ho bezpečnostním pásem. Ale teprve za půl hodiny, kdy ji od domova dělila už slušná řádka kilometrů, se odvážila zastavit. Zajela na parkoviště u velkého nákupního centra na Lemon Grove.

Pořád ještě v šoku zůstala chvíli nehybně sedět. Vybavila si Toma... a rozplakala se. Slzy se jí po tváři valily proudem, ale pak se podívala vedle sebe a zachytila Alexův upřený pohled. Ovládla se a otřela si oči.

„No tak, prcku, pojď. Posadíme tě zpátky do tvojí sedačky.“

Vystoupila z auta, pomohla Alexovi na zadní sedadlo do dětské autosedáčky, připoutala ho, vrátila se a znovu se posadila za volant. Celá rozklepaná se pokoušela nějak si v hlavě přebrat, co se stalo.

Vymyslet, co si počít. Komu zavolat. Jak se vypořádat s tou šílenou situací, ke které právě došlo.

Zvedla oči k zrcátku a podívala se na Alexe. Seděl tam, zíral na ni těma svýma velkýma zranitelnýma očima, ze kterých čísel ochromující strach, a připadal jí hrozně maličký. A jak se tak na něj dívala, rozmlžným chaosem v její hlavě problesklo jedno jméno a zazářilo jako maják. Ačkoli s dotyčným nemluvila už roky, v tuhle chvíli se to zdálo jako nejrozumnější řešení.

Zalistovala v seznamu kontaktů, našla jeho jméno, tichounce se pomodlila, aby za ta léta nezměnil číslo, a zmáčkla volací tlačítko.

Reilly se ozval při třetím zazvonění.

2

MAMARONECK, NEW YORK

Zrovna jsem na sedadlo spolujezdce házel oblečení z čistírny a nejmíň metrakovou tašku s pivem, když mi zapípal BlackBerry.

Bylo typické červencové dopoledne, jaká v tomhle přímořském městečku bývají, nehybně dusné a vlhké, ale mně to nevadilo. Oproti nepolevujícím vedrům, která už několik týdnů měnila Manhattan v propocený dusivý kotel a vyvolávala vlnu hysterických falešných poplachů, kvůli nimž jsem čtyři víkendy po sobě odsloužil v režimu zvýšené pohotovosti, mi poklidný víkend u oceánu připadal jako hotový ráj. O hrozícím výbuchu supernovy jsem nic netušil. Jako dodatečný bonus jsem měl celý dům pro sebe, protože Tess a její čtrnáctiletá dcera Kim odjely do Arizony navštívit Tessinu matku a tetu na tetině ranči. Ne abyste mě špatně pochopili. Miluju Tess nadevšechno, jsem s nimi oběma rád a od chvíle, kdy jsme se s Tess dali zase dohromady, si uvědomuju, jak nenávidím – vyloženě nenávidím – spát sám. Jenže všichni tu a tam potřebujeme pár dnů samoty, abychom si pročistili hlavu, v klidu si popřemýšleli a dobili baterky. I když přiznejme si, že ve skutečnosti to jsou jen eufemismy pro nicnedělání, cpaní se nezdravou stravou a ostudné lenošení, kterému tak rádi holdujeme, když nás nikdo nevidí. Víkend se tudíž rýsoval přímo báječně – dokud nezazvonil ten telefon.

Když jsem uviděl jméno na displeji, poskočilo mi srdce.

Michelle Martinezová.

Páni!

Neozvala se mi... jak dlouho už? Čtyři, možná pět let. Od té doby, co jsem utekl od vztahu, který mezi námi vznikl během té prokleté mise

v Mexiku. Ani já jsem si na ni za všechny ty roky nevzpomněl. Krátce po návratu do New Yorku mi vtrhla do života úžasná Tess Chaykinová – a já slovo „úžasný“ jen tak naplano z pusy nevypouštím. V chaotickém období po nechvalně proslulém jezdeckém útoku na Metropolitní muzeum umění mi dočista popletla hlavu, stala se středobodem mého světa a nakazila mě tou svou nekonečnou, návykovou chutí do života. Vyhnala mi z hlavy všechny bývalé lásky a dávno zmizelé milenky.

Uhranutě jsem zíral na displej a v duchu projížděl mentálním vyhledávačem pamětí, abych našel nějaký důvod, proč by mi mohla volat. Žádný mě nenapadal, a tak jsem prostě zmáčkl zelené tlačítko.

„Míšo?“

„Kde jsi?“

„Já...“ Chystal jsem se utrousit přihlouplý vtípek, že zrovna ucucávám mojito u bazénu na Long Islandu, ale napětí v jejím hlase rozškubalo ten nápad na cáry. „Nestalo se ti něco?“

„Stalo. Kde jsi?“

Zatrnulo ve mně. Mluvila s tímž výrazným přízvukem jako jindy – dědictvím po dominikánských a portorikánských předcích smíšeném s památkou na dětství v New Jersey –, ale v její řeči nebylo ani stopy po rozpustilé pohodové koketnosti, kterou jsem si pamatoval.

„Venku,“ odpověděl jsem. „Obíhám nějaké pochůzky. Co se děje?“

„Jsi v New Yorku?“

„Ano. Co se děje, Míšo? Kde jsi ty?“

Uslyšel jsem povzdech – anebo spíš vzteklé zamručení, protože až příliš dobře vím, že Michelle Martinezová není z těch, kdo vzdychají – a pak se znova ozvala.

„Jsem v San Diegu a mám... mám potíže. Stalo se něco strašného, Seane. K nám domů vtrhli cizí chlapi a zastřelili přítele, se kterým chodím,“ vychrlila přeskakujícím hlasem. „Vyvázla jsem jen tak tak a... Kristepane, nemám ponětí, co se to sakra děje, ale nevěděla jsem, komu jinému zavolat. Promiň.“

Zrychlil se mi tep. „Ne ne ne, dobře jsi udělala, jsem rád, že voláš. Není ti nic? Nejsi zraněná?“

„Ne, nic mi není.“ Znovu se zhluboka nadechla, jako by se tím uklidňovala. Takhle jsem ji ještě nikdy neslyšel. Vždycky mívala chlad-